

1956 üzenete

2011 október 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az 1956-os történelmi dráma feldolgozása a látszat ellenére máig sem kezd?dött el a magyar társadalomban. Mindössze annyi történt, hogy a „rendszerváltás” kollaboráns uralmi struktúrái most másként sajátítják ki és hamisítják meg 1956 ügyét.

. Az el?z? rendszer 1956-ot negatív legitimációként használta, szimbólumrendszerében az abszolút rossz szinonimájaként szerepelt, amelynek pusztító következményeit?l éppen ez e rendszer óvta meg a magyar társadalmat. 1989-t?l annyiban változott a helyzet, hogy az „új” rendszer viszont 1956-ot a történelmi abszolút jó szinonimájává tette.

Túl azon, hogy a dolog természeténél fogva nincs és nem is lehet olyan emberi alkotás, amely az abszolút jó megtestesülése, ez a hamis beállítás máig lehetetlenné teszi, hogy megkezdjük 1956 beágyazását a magyar és az egyetemes történelembe. Próbáljuk meg összefoglalni, mit kellene végiggondolnunk ahhoz, hogy ez a feldolgozás elkezd?dhessen. El?ször adódik a legkézenfekv?bb kérdés: mi ellen és mi mellett állt ki akkor a magyar társadalom, történelme során szokatlanul széles egységet képezve.

Szabad Ifjúság

Rendkívüli kiadás

HÉTFŐ, 1956. OKTÓBER 29

A DISZ KÖZPONTI VEZETŐSÉGÉNEK LAPJA

TŰZSZÜNET

A Magyar Népköztársaság honvédelmi miniszterének parancsa

NAGY IMRE BESZÉDE

Azonnal kivonják a szovjet csapatokat Budapestről

Tárgyalások kezdődnek a szovjet haderők hazánkból való teljes kivonásáról

Megszűnik az Államvédelmi Hatóság

Senkinek nem lesz bántódása a fegyveres harcok részvevői közül

Felemelik az alacsony fizetéseket, a nyugdíjakat, rendezik a bér- és normakérdést

Véget vetünk minden erőszakoskodásnak a tsz-mozgalomban

Sorsdöntő szavak

A kérdés els? részére adandó válasz egyszer?nek t?nik: a szovjet birodalom és a hazai kiszolgálói által üzemeltett „szocializmus”, a diktatúra ellen irányuló elemi erej? szabadságharc volt az, ami akkor lejátszódott. Most már csak azt kellene tisztázni, hogy mi is volt valójában ez a magát „szocializmusnak” nevez? konstrukció. Ennek a sajátos berendezkedésnek a megítélése azért hamis ma is, mert csak hazugság által tartható fenn az a beállítás, amely szerint a szocializmus és kapitalizmus egymás történelmi inverzei. Pedig valójában csak annyi történt, hogy a „pusztító világer?” létrehozott egy olyan brutális politikai kapitalizmust, amelyb?l a „normál” gazdasági kapitalizmus piaci és politikai demokráciájának „mutatványosbódéját” is kiiktatta. Mint azt az elmúlt húsz évben a

saját b?rünkön is megtapasztalhattuk, az „igazi” kapitalizmus demokratikus berendezkedése is csupán ócska színjáték, amelyben az úgynevezett „politikusok” ugyanúgy egy birodalmi önkény tehetetlen bábfigurái, mint a szocializmusban voltak. A szocializmus brutális politikai kapitalizmusa azonban még ezt is kiiktatta, mert csak így vált lehetségessé, hogy az ipari kapitalizmus technostruktúráinak kiépítése a Nyugaton megtapasztalt egy-két évszázad helyett egy-két évtized alatt menjen végbe, ennek minden iszonyú következményével együtt.

Az a feldolgozatlan történelmi áttörés, amelyet az 1956-os eseményekben véghezvitt, vagy inkább – sajnos – csak véghezvinni szándékozott a magyar társadalom, éppen ehhez a máig is elbeszélhetetlen lényeghez kapcsolódik. A magyar nemzet ugyanis megsejtette, hogy történelmi feladata éppen a „szocializmus” és „kapitalizmus” közös eredetének feltárása, a mögötte meghúzódó történelmi pusztító er? leleplezése. A két világháború közötti népi mozgalmak még naiv módon „harmadik útról” beszéltek. Az 1956-os magyar nemzet azonban már tudta, hogy éppen abból az egész emberi létezés számára végzetes és hamis „síkból” kellene kilépni, amelyben az egyformán önpusztító és létfelél? kétféle kapitalizmus lakozik, amelynek egyik változata magát „szocializmusnak” nevezte. Nem „harmadik útra”, hanem (az ég felé mutató!) harmadik dimenzió megmutatására törekedett. Ezzel pedig magára vonta a pusztító világer? megtorló indulatát. Ez a világer? ugyanis épp azért „hagyta megtörténni” 1956-ot, hogy tesztelje a magyar nemzetet.

Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy a diktatúra rettegett hatalmi osztagai gyanakvást kelt? gyorsasággal váltak köddé, és tették szabaddá a fegyverekhez való hozzáférést, amir?l persze mindmáig „nem illik” beszélni. (Azért nem illik beszélni, mert esetleg kiderülne, hogy a lázadás kirobbanása nemcsak hogy nem volt „spontán”, de nagyon is illeszkedett a pusztító világer? globális „koncepciójába”. Kicsit groteszk, de persze érthet? módon ezt a lehet?séget 1956 máig is él? h?sei is hevesen elvetik, mert úgy érzik, hogy a feltételezés az ? önfeláldozó harcukat kisebbítené. Pedig err?l szó sincs, és meg kellene érteniük, hogy 1956 e valós mélységeinek feltárása éppen az ? elemi kötelességük volna.)

A „teszt” lesújtó eredménnyel végz?dött a világ urai számára, mert kiderült, hogy a magyar nemzetb?l még nem sikerült kiölni szakrális küldetésének mélységtudatát, és az alatt a tizenkét nap alatt olyan m? felépítésébe fogott bele, amely a pusztító világer? mindkét osztagának (az Egyesült Államok és a Szovjetunió) végzetes következményekkel járt volna. Így aztán közös er?vel gyorsan el is tiporták, és megkezdték emlékének és céljainak meghamisítását, ami természetesen ma is tart. Az 1990 után felépül?, új birodalmi függési rendszer kollaboráns uralmi csoportjai mindmáig abban a hamis hitben igyekeznek tartani a nemzetet, hogy ?k 1956 történelmi örökösei és eredeti céljainak beteljesít?i. Ma már nyilvánvaló tény, hogy az elmúlt húsz év a magyar társadalom lelki, erkölcsi, szellemi, fizikai és anyagi vagyonában nagyobb pusztítást vitt végbe, mint az azt megel?z? negyvenöt esztend?, ez pedig azt jelzi, hogy ez az ócska hazugságépítmény összeomlóban van.

1956 tehát üzen az 1990 óta ?t elárulóknak és kisajátítóknak. Pet?fivel szólva azt üzeni: „de szellemét a t?z nem égeté meg, mert az maga t?z; úgy vigyázzatok: Ismét pusztíthat e láng rajtatok!”
Bogár László, magyarhirlap.hu

Ajánló